

РУДНИЦЬКИЙ Андрій Маркович (1928–2009)

Випускник
архітектурного факультету
(1951)

Доктор архітектури, професор,
заслужений працівник народної
освіти України, почесний професор
Національного університету
«Львівська політехніка»

Народився 4 грудня 1928 р. у м. Львові в родині українських інтелігентів — Марка та Юліани Рудницьких.

Навчався у Першій українській гімназії у Львові, під час Другої світової війни — в українських гімназіях Криниць та Відня, а завершив середню освіту у Львівській СШ № 44. У 1946 р. Андрій Рудницький став студентом Львівського політехнічного інституту. У 1951 р. одержав диплом інженера-архітектора з відзнакою та за рекомендацією проф. І. Багенського — чи не єдиного польського педагога, який залишився викладати архітектуру в радянському Львові, вступив до аспірантури.

У 1955 р. Андрій Маркович захистив кандидатську дисертацію і отримав направлення на викладацьку роботу у Львівську політехніку. У 1957 р. він став доцентом кафедри архітектурного проектування (з 1945 р. архітекторів у Львові випускала лише кафедра архітектурного проектування інженерно-будівельного факультету), а протягом 1967–1971 рр. був її завідувачем.

У 1971 р., коли у Львівській політехніці було відновлено архітектурний факультет, А. М. Рудницький організував кафедру містобудування, якою завідував до 1982 р.; також упродовж 1977–1991 рр. був деканом архітектурного факультету.

У 1989 р. у Ленінградському інженерно-будівельному інституті він захистив докторську дисертацію на тему «Архітектурно-містобудівельні аспекти проблеми управління міським середовищем». У 1991 р. йому було присвоєно звання професора.

Наступного року Андрій Маркович створив першу в Україні кафедру реконструкції та реставрації архітектурних комплексів, яку очолював до 2002 р. Протягом 1998–2005 рр. був головою заснованої за його участю спеціалізованої вченої ради із захисту кандидатських дисертацій. З 2002 р. і до кінця своїх днів працював професором кафедри містобудування НУ «Львівська політехніка», викладав «Історію містобудування».

Науковець формував і вдосконалював процес підготовки архітекторів, постійно брав участь у загальнодержавних оглядах-конкурсах дипломних студентських робіт у галузі архітектури, міжвузівських методичних нарадах.

Був активним громадським діячем, дійсним членом Української академії архітектури (1992), головою її Західного відділення, дійсним членом і керівником архітектурної секції Наукового товариства імені Т. Г. Шевченка

(1992), членом Спілки архітекторів України (з 1959 р.) та головою правління її Львівської організації (1983–1992), очолював Представництво Товариства українців-католиків США «Свята Софія» в Україні (1993).

А. М. Рудницький — автор понад 200 наукових праць. Актуальним питанням розвитку вітчизняного містобудування присвячені його монографія «Управление городской средой» (1985), книги «Архітектурна композиція в містобудівництві (нарис теорії)» (1974), «Транспорт в плануванні міст» (1976), низка статей, які стосувалися різних аспектів історії та сучасного стану архітектури Галичини. Вчений довів участь руських князів у заснуванні середньовічного осередку Львова («Розвиток міст західних областей УРСР та їх соціалістична реконструкція», 1971 р.).

Він успішно поєднував педагогічно-наукову роботу та архітектурну творчу діяльність. Андрій Маркович завжди наголошував: «Людина, яка хоче вчити архітектури, доконче мусить сама працювати творчо». В його доробку — відбудова і реконструкція спортивного корпусу № 1 Львівської політехніки в Стрийському парку (разом з інженером О. Селастельниковим, 1954 р.), навчальний корпус № 1 політехніки, запроектований та зведений у співавторстві з доц. Р. М. Липкою (Державна премія, 1966 р.), музейно-меморіальний комплекс «Рідна хата Блаженнішого Патріарха і Кардинала Йосифа Сліпого в с. Заздрість на Тернопільщині», створений спільно з авторським колективом (диплом I ступеня на конкурс на кращий об'єкт, збудований в Україні в 1999 р.). Великою заслугою А. М. Рудницького є його успішно реалізована тепер пропозиція організувати у Львові пішохідний центр (1964).

Завжди толерантний і доброзичливий, готовий вислухати та допомогти слушною порадою, він мав велике почуття обов'язку перед людьми, рідним Львовом, Батьківщиною. Вчений зумів зберегти кращі довоєнні традиції львівської архітектурної освіти, передати їх своїм молодшим колегам, зробив вагомий особистий внесок у популяризацію досягнень львівської архітектурної школи на теренах Радянського Союзу, а пізніше — в Україні і за кордоном.

Нагороджений багатьма грамотами і відзнаками, зокрема медаллю «Ветеран праці», нагрудним знаком Мінвузу СРСР «За відмінні успіхи в роботі», стипендією Президента України «Видатним діячам науки», почесними грамотами міських та обласних держадміністрацій.